

"LA FULLA CLANDESTINA" per a la propaganda separatista es publica el 5 I EL 20 DE CADA MES i sempre que esdeveniments extraordinaris ho reclamen.

LA FULLA CLANDESTINA

"LA FULLA CLANDESTINA" viu de l'apoi que li donen els separatistes que volen expandir llurs idees. Perxò es ven a 10 CÈNTIMS als convençuts i es — — — — — dona als qui no en son. — —

POBLE DECIDEIX-TE!... O PER L'INDEPENDENCIA DE CATALUNYA, QUE VOL DIR UNA REPÚBLICA NOVA, AMB TOTES LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES, OVERTA A TOTS ELS VENTNS DE LA RENOVACIÓ, HUMANA I DIGNA, FORTA, RICA I RESPECTADA... ...O AMB L'ESTAT ESPANYOL ENCARA, EL DE L'HISTORIA TIRÁNICA I SANGUINARIA, INCIVIL, INNOBLE, IMPOTENT, PROSTITUT, MONÁRQUIC, OLIGARCA, MILITARISTA, MISERABLE I FAMOLENC. JA ÉS HORA DE DECIDIR-TE PER LA VIDA LLIURE DELS POBLES CIVILITZATS O PER A VIURE L'AGONIA INACABABLE I VERGONYOSA D'AQUESTA AFRICA EUROPEA.

ARA MANEM NOSALTRES!...

Mentre a la terra nostra impera l'estat de guerra, nosaltres sorgim braços a laborar per l'Independència de Catalunya.

Clandestinament, és clar. Els governs saben prou bé que de la discussió lliure dels problemes nacionalistes d'Ibèria n'esdevindria la desmembració de l'Estat espanyol. Perxò veusaquí que tot són lleis coercitives a quina més barbre, més indigna, més inhumana, més espanyola, en fi, per a calificar-les com cal. La de jurisdiccions per exemple.

Perxò fem aquesta fulla clandestinament. Així ni les lleis, ni les censures prèvies, militars o civils, vindran a entorpir nostra labor. Cap estat d'aquests que en diuen, no sabem perquè, excepcionals podran influir, com no sigui per a fer-la més recercada, sobre nostra publicació.

Res de registrar-la en el govern civil res de presentar els cinc exemplars que marca la llei, res de posar peu d'impremta, res de firmar articles, contra una llei «scelerate»—com la califiquen justament en els «Annales de Nationalités»—no hi ha altre recurs que la clandestinitat.

Veusaquí perquè hem decidit empendre'ns així nostra campanya patriòtica; patriòtica i democràtica i socialitzant, també.

Campanya que anirem fent serenament, periòdicament, aprofitant totes les circumstàncies favorables proclamant exaltadament nostres afirmacions nacionalistes, separatistes, insultant, ferint, rient-nos de les lleis i dels quiles fassin burlant-nos de fiscals, de jutges, de governadors, de capitans generals, de polícies, de censures, de suspensions de garanties, d'estats de guerra i de persecucions de tota mena, des d'aquestes columnes humils i cridaneres, emparadores de totes les rebequeries.

Que «La fulla clandestina», trencant contra tota imposició de la metròpoli, vol dir potser la primera manifestació completament lliure del nostre moviment nacionalista. Ara ja no ens fan la llei.

Si algun jorn caïera, però bé prou sabem que allavors faran la pau venjant-se barbrament.

No hi fa res. Mentre tant manem nosaltres. Som lliures.

Aquesta edició de «La Fulla Clandestina» no és estat passada per la censura militar.

El present de Catalunya

Ea aparèixer, els que hi fem aquesta fulla, he'n vo gut estudiar serenament l'actual moment polític, per a deduir-ne l'actitut que hem d'observar.

Treball feixuc és aquest, que no ho fóra si cercevílls més entenimentats que els rostres havessin esboçat el tema. Difícil: sim per a nosaltres que no atinem a comprendre perquè els orientadors de l'opinió catalana es decanten vers uns viarany de difícil sortida, emportant-se n'hi tot el contingut ideològic d'un poble assedejat de llibertat i abandonant uns fonaments sòlidament construïts damunt els guals la llibertat d'aquest poble havia d'alçarse.

LA MISSIÓ DE CATALUNYA

Viarany de difícil sortida—hem dit—perquè no són pas gens planers els que porten a la regeneració d'Espanya. Y talment avui sembla com si totes les activitats dels orientadors del nacionalisme català estessin reconcentrades en fer reviure les buides grandeses dels eternals enemics de Catalunya.

Y això precisament ara que una cosa tan antinatural com és l'Estat espanyol comença a trontollar, propera a esmicolar-se, ressentida de la seva artífic al constitució. Precisament ara que ja no és Catalunya la sola nacionalitat opresa que reclama el dret a la vida lliure. Ara precisament que a Basconia el nacionalisme obté com més va una més gran poixansa. Ara que la lleivor nacionalista comença a germinar a Galicia. Ara que Mallorca i València estan fent una continuada afirmació de catalanitat. Tot això no pas per altra cosa que perq'è el llam de Catalunya ja no era la queixa ofegada per l'opressió, sino que era fortament enrobustit, ara que l'opressor s'afeblia amb el tornaveu de l'estridècia devenint una menaçadora afirmació de la decidida voluntat d'un poble que vol ésser lliure.

I és ara, en aquests moments oportunitatíssims, que en l'Estat espanyol se succeeixen ràpidament les més estranyes anormalitats; que l'inàrqui va nant poc a poc en tots els organismes fonamentals de govern; que els ministeris es mouen fent equilibris a tots el em-

«Mai ha tingut Catalunya un moment com el present, en què els seus defensors fóssim més forts i els seus enemics més febles.

«El món lluita per la llibertat dels pobles, i seria possible que sols Catalunya no la obtingués?»

F. CAMBÓ

bats de la política interior i exterior; sense una orientació definida; ara que la desorganització i la descomposició que ens han de dar la llibertat comencen a iniciar-se, és ara que els directors del catalanisme es creuen cridats a ésser els salvadors de la pàtria espanyola, d'aquella pàtria que tant temps han estat negant per eixecar damunt les seves desferres l'afirmació d'aquesta veritable i afligida pàtria nostra que ara abandonen?

I altrament, és que és pot'er la missió nacional de Catalunya salvar l'Estat espanyol? Perquè no ha d'ésser pel contrari la missió de Catalunya, per al benestar del món, la d'interrompre el curs vergonyós de les tradicions espanyoles totes elles de sang i de tirania?

LA SALVACIÓ DE L'ESTAT ESPANYOL

Es que altrament, parlar de la salvació de l'Estat espanyol és parlar de quelcom molt utòpic. Bastant més utòpic que parlar de l'Independència de Catalunya.

Caldria en primer terme que hi haves un ideal enfortido: que tenen tots els pobles que viuen. Ideal enfortidor que a Catalunya és el Nacionalisme; que en altres pobles que tenen resolt el problema de llur personalitat nacional és un ideal econòmic; ideals entorn els quals gira tota la política del país. Quin és l'ideal espanyol? Com no sigui el de viure a costes d'altres, no atinem a enl certar quin pugui ésser! D'aquí les aventures del Marroc. D'aquí l'espaventaldel separatisme, d'aquest separatisme que els han presentit sempre, abans que existís adhuc, perquè llur comportament de colonitzadors no podia mancar de fer-lo néixer.

Si l'Estat espanyol covés un ideal, si es sentís imposit d'una missió, les nacions li farien lloc. Li farien lloc en aquest món que tot ell la té una missió a complir: la Civilització.

Ara no. Ara sense un ideal, sense una missió a complir, és un destorb en el món. Entorpeix amb la seva passivitat l'activitat de les altres nacions. Camina a reraçaga d'elles. És un organisme inútil. Y com que els inútils destor-

ben, vindrà que serà el món qui l'eliminarà negant-li poc a poc els atributs d'estat europeu.

Y això no té remei, car per a tenir un ideal, cal tenir una ànima. Una ànima nacional com la té Catalunya, com la té Basconia, com la tenen totes les nacionalitats ibèriques com la tenen totes les nacionalitats del món. Una ànima nacional com no la tindrà mai l'Estat espanyol perquè mateix que no és Nacionalitat.

I veusaquí que ara als prohoms nacionalistes, en llur incompreensible afany de salvar l'Estat espanyol, se'ls acut empeltar d'ànima catalana aquest cos sense ànima. Talment com si a l'hegemonia castellana haves de succeir-li la hegemonia de Catalunya. Hegemonia que no ens cal per a lliberar-nos; que no ens cal per a lliberar-nos, perquè el beneplàcit dels espanyols—ultra ésser molt problemàtic—ens importa poc.

L'únic ideal que podria fer moure encara el poble espanyol és l'imperialisme. Però no és prou fort, i encara que ho fos, el món ja ha avançat prou per a tallar el pas a tota idea d'imperi.

Desengayin-se, doncs, els qui encara creuen en una possible regeneració de Espanya. Desenganyeu-se sobretot vosaltres catalans, que tan empenyats esteu en arrèglar la casa del veí quan us cal treballar tant en la vostra.

Desenganyeu-se; les sembres regeneradores a Espanya no poden germinar-hi. Les corrents renovadores no s'han fet per als organismes morts. Les ventades civilitzadores sols poben respirar-les els pobles vius.

Catalunya pot viure-les les xardores alienades de la Civilizació. Espanya no. Per Espanya passen incompreensibles. Per a Espanya no resta més que la rufacada glacial de la mort.

SITUEM-NOS

Parlem-ne de la nostra actitud.

Nosaltres, fills d'una pàtria esclava, hem de lluitar per a redimir-la. Que en la lluita caigui mort el tirà, que ens importa? Es que reintegrant Catalunya al món no portarem un reforç a la Civilització? Es que esmicolant la tirania que ens opremeix no treurem un destorb del món?

Es que no són aquestes missions prou grans i prou humanes, que hem de menysprear-les per a probar de donar vida a un organisme que al món sols hi ha portat opressió, vergonya i tirania?

Aquesta edició de «La Fulla Clandestina» es regala als no convençuts i es fa pagar 10 centims als separatistes.